

[Glistrup.]

og hvor meget man kan fratække det andet år. Selvfølgelig er der da en vis tilbøjelighed til, at man umiddelbart siger: lad os få vores fradrag så hurtigt som muligt. Dermed opnår man en øjeblikkelig fordel, men det betyder jo bare, at der er så meget mindre at af- og nedskrive på i de følgende år.

Denne tilbøjelighed til måske at fremskynde fradragene har jo været noget, man har kunnet have særligt i kikkerten igennem de år, vi har oplevet i 1950erne og 1960erne, hvor der har været en stadig inflation, og hvor der har været gode indtægter i erhvervslivet, idet man har oplevet, at reglerne er blevet benyttet nok så hårdt til at opnå fremskyndede fradrag. Det er derfor i og for sig naturligt, at kommunisterne netop sætter deres fingre på de tre felter, hvor de fremrykkede fradrag har været meget stærkt fremskyndede.

Men der er vel næppe nogen særlig grund til at tro, at den ulempe, som man måske kunne se i den omstændighed tidligere, blev særlig markant efter det år 1974, som jo for store dele af vort erhvervsliv har været ringere, end årene tidligere har været.

Når vi særlig ser på den del af det, der vedrører nedskrivningen på bindende kontrakter, er forholdet det, at det var noget, der blev indført i begyndelsen af 1940erne af hensyn til, at man ville tilskynde virksomhederne til at fylde deres lagre op, se at få indkøbt noget; man ville gerne gardere dem imod den prisfaldsrisiko, der ville indtræde, når vi efter krigens afslutning vendte tilbage til normale tider, til prisniveauet fra 1930erne, så skulle de kunne tage højde for prisfaldsrisikoen.

Denne begrundelse: tilskyndelsen til at se at få fyldt lagrene op og prisfaldsrisikoen, har jo ikke været særlig realistisk igennem alle de mange år, hvor vi desuagtet har beholdt disse regler om nedskrivning på bindende kontrakt. Men netop i efteråret 1974 melder jo de oprindelige begrundelser sig på ny med en vis styrke; der er vitterlig en prisfaldsrisiko i øjeblikket for dem, der investerer i at købe noget hjem til deres lagre. Vi ser jo — og gudskelov, var jeg lige ved at sige — at den råvareprisstigning, som vi oplevede for et års tid siden og i begyndelsen af dette år, er ved at blive vendt i øjeblikket, så man i allerhøjeste grad er indstil-

let på at spekulere den vej, at man ikke vil indkøbe råvarer, men man vil vente med at gøre det.

Men det er bestemt ikke heldigt, hvis der breder sig endnu flere tilskyndelser i det danske erhvervsliv til bare at vente og vente og vente. Det er jo noget det, der giver den snigende gift, som medfører arbejdsløsheden, dette, at man har alt for megen tilbøjelighed til at se tiden an og til at rebe sejlene og til ikke rigtig at ville gøre noget; derfor er det et meget uheldigt tidspunkt, man vil have disse regler lavet om.

Dertil kommer, at når det alene er et spørgsmål, som det jo er, om et fradrag skal tages i det ene eller det andet år, så er der ikke nogen særlig fornuftig anledning til at lave hyppige ændringer i vore afskrivningsregler. Det er rarest for erhvervslivet og for skattepraktikerne på begge sider af skranken at vænne sig til, hvad nu reglerne går ud på, således at man ikke skal ændre fra det ene år til det andet: så har man nogle regler, det næste år har man nogle andre regler og det tredje år nogle tredje regler. Det giver meget godt administrereri, det giver megen uproduktiv anvendelse af arbejdskraft, megen usikkerhed i dispositionerne.

Så alt i alt vil jeg mene, at man sammenfattende må bedømme det kommunistiske forslag således, at det i hvert tilfælde ikke er velegnet til at blive gennemført i den konjunktursituation, vi befinder os i nu; derfor vil vi fra fremskridtspartiets side, når den tid kommer, stemme imod, at orslaget vedtages.

Jens Foged (V):

Jeg tror, det er snart hver gang, jeg har ordet i anledning af afskrivningsreglerne, at jeg bruger udtrykket: lad dem dog blive tidløse, disse regler. Lad det dog være sådan, at erhvervslivet forstår, at de kan arbejde under disse regler på 5 års, 10 års eller 15 års basis. Kun på den måde kan erhvervslivet konsolidere sig og opbygge noget med den tryghed, der er nødvendig.

Jeg skal ikke forelænge debatten ret meget, kun sige, at hvad finansministeren har fremført, naturligvis ganske dækker det, som vi fra venstres side mener. Vi finder, at dette lovforslag, som det kommunistiske parti har fremsat, vil være medvirkende til, hvis det bliver vedtaget, at forværre ar-